

KONEVITSA RY

JÄSENTIEDOTE 1/2018

Kiitos, piispa Arseni!

Konevitsan luostarin täyttäessä 625 vuotta olemme kiitollisia Joensuun piispa Arsenille lähes kaikesta siitä, mitä Konevitsan luostarista suomen kielellä olemme voineet lukea.

Perusteellisin, tutkijanotteella kirjoitettu ja toimitettu Konevitsan luostari ilmestyi luostarin 600-vuotisjuhla-julkaisuksi vuonna 1993. Kymmenen vuotta aikaisemmin ilmestyneeseen Konevitsan luostari – teokseen on koottu luostarin historiaa ja katoamassa ollutta muistitietoa.

Konevitsa ry:n 10-vuotisjuhla vuonna 2001 antoi aiheen kertoa kokoomateoksessa Konevitsan uudelleen syntyminen luostarin uuden ajan rakentamisesta ja rakentajista. Rakentajiin kuului silloinen arkkimandriitta Arsenikin, jonka talkooryhmä kunnosti Hevoskiven tsasounan ja jonka ikonit hän myös maalasi. Hän on myös yksi Konevitsa ry:n perustajajäsenistä ja yhdistyksemme kunniajäsen.

Käteän ja pyhiinvaeltajan paidantaskuun sopii pappismunkki Arsenin kirjoittama Konevitsan luostari. Opaskirja pyhiinvaeltajille ja matkailijoille vuodelta 1992. Sitä näkyi olleen vielä viime kesänä luostarin myymälässä.

Piispa Arseni on valistanut Konevitsan luostarista ja pyhittäjäisä Arsenista paitsi meitä myös luostaria vuosina 1991-1994 johtanutta, nykyistä Kronstadtin piispa Nazaria.

Vuonna 1985 silloisen Leningradin Hengellisen Akatemian opiskelija Jorma Heikkinen kertoi kurssitoverilleen Nikolai Lavrinenkolle Laatokalla olevasta Konevitsasta ja sen luostarin perustajasta pyhittäjä Arsenista.

Hieman myöhemmin kurssitoverit vihittiin munkeiksi, jolloin Jorma Heikkinen sai nimekseen pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen nimen ja Nikolai Lavrinenko nimen Nazari marttyyri Nazarioksen mukaan.

Piispan Arsenin Konevitsasta kirjoittamat ja toimittamat teokset ja julkaisut on jo loppuunmyyty, mutta niitä voi tiedustella esimerkiksi lähes kaikki Suomen antikvariaatit kattavasta antikvaari.fi -palvelusta.

Konevitsan luostari, toim. Jorma Heikkinen. Suomen ortodoksisen pappisseminaarin oppilasyhdistys 1983

Konevitsan luostari, toim. pappismunkki Arseni. Otava 1993

Konevitsan uudelleensyntyminen, toim. arkkimandriitta Arseni. Konevitsa ry 2002

Konevitsan luostari, Opaskirja pyhiinvaeltajille ja matkailijoille. Teksti pappismunkki Arseni, kuvat Nikita Veselov. Konevitsan luostari 1992

Kaikille Konevitsan-kävijöille voi suositella vielä luettaviksi:

Arkkimandriitta Arseni, Ortodoksinen sanasto. Otava 1999

Piispa Arseni, Ikonikirja. Historiaa, teologiaa ja tekniikkaa. Otava. 4. painos 2005

KONEVITSA RY:N HALLITUS 2018

**Heikki Jääskeläinen,
puheenjohtaja**

Soittajantie 3 L 85,
00420 Helsinki
045 8551885
heijaa@saunalahti.fi

**Veikko Muuronen,
varapuheenjohtaja**

Kivitasunkatu 7,
53950 Lappeenranta
0400 865814
veikko.muuronen@pp.inet.fi

**Asta Rosenström-
Fortelius
sihteeri**

Punahilkantie 2 A 1,
00820 Helsinki
044 31 33740
asta.rosenstrom@gmail.com

Kirsi Fahler

Merivalkama 20 A 16,
02320 Espoo
040 7446536
k.fahler@gmail.com

Anastasia Injushina

Suokalliontie 7,
01120 Västerskog
050 5817972
anastasia.injushina@springlightmusic.com

Tuija Puomiranta

Haperontie 9 B 21
40640 Jyväskylä
0400 867415

Pekka Sankilampi

Kansakoulukatu 7-9 C 36
40100 Jyväskylä
040 5281951

–

**Jarmo Ihalainen
taloudenhoitaja**

jarmo.ihalainen@ektenia.fi
040 7475200

Rakkaat Ystävät!

Tänä vuonna täyttyy 625 vuotta siitä, kun autiolle Laatokan saarelle saapui nuori munkki Arseni. Vapautettuaan Konevitsan pahoista hengistä, hän pystytti tänne ristin ja rakensi ensimmäisen keljan. Siitä alkaakin Konevitsan Jumalanäidin syntymän luostarin ajanlasku.

Pitkä historia ei ole ollut helppo. Kolme kertaa veljestö on joutunut jättämään saaren. Viimeisen kerran se tapahtui myrskyisällä 20. vuosisadalla. Konevitsan munkit löysivät turvapaikan Sisä-Suomesta, vuodesta 1940 vuoteen 1956 luostari jatkoi olemassaolnaan Hiekan tilalla Keiteleellä. Tämän jälkeen jäljelle jäänyt veljestö siirtyi Heinäveden Valamon luostariin.

Näin Konevitsan luostarin historia kietoutui Suomen kanssa. Vaikka voidaan sanoa, että tämä kietoutuminen tapahtui jo vuonna 1812, kun Viipurin kuvernementti, johon Konevitsa kuului, liitettiin Suomen Suuriruhtinaskuntaan. Toisaalta ehkäpä niinä kaukaisina aikoina, kun rannikon tilojen asukkaat laidunsivat hevoslaumojaan Konevitsassa...

Monien suomalaisten elämässä luostarilla oli merkittävä rooli tarjoten työtä ja toimeentuloa. Suomen asukkaat aina tunsivat hyvin historiansa. Olisi toivottavaa, että te aina muistaisitte tämän siteen.

Nyt, kun luostarissa on alkanut jälleenrakentamisen uusi vaihe, luulen, etteivät meidän testatut suomalaiset ystävämmme unohda Konevitsan luostaria. Ihmeellistä on se, että useimmiten on helpompaa kestää yhdessä vaikeat ajat kuin rauhan ja vaurauden ajat. Nämä eivät kuitenkaan ole vielä koittaneet luostarille. Edessäpäin on rakentamisen loppuunsaattaminen ja paluu jokapäiväiseen elämään, tosin vähän toisissa olosuhteissa. Luostari tulee uudelleen ja uudelleen tarvitsemaan apuamme, ei suurissa muutoksissa, vaan tavallisessa arkielämässä. Erityinen ja aina ajankohtainen tehtävä, joka on jokaiselle voimien mukainen, on jatkuva rukous veljestön puolesta.

Jokainen ihminen on hyvin tärkeä. Konevitsan luostari odottaa ystäviään. Tänä juhluvuonna tulkaa luostariin tekemään työtä, rukoilemaan pyhittäjä Arsenin pyhänjäännösten äärellä, juhlimaan kanssamme läpi vuoden vietettävää luostarin 625-vuotisjuhlaa.

Varjelkoon teitä Jumala ja Pyhin Jumalanäiti pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen rukousten kautta.

Igumeni Aleksandr, Konevitsan luostarin johtaja

Kiitos jälleen Helsingin ortodoksiselle seurakunnalle hyvistä kokouspuitteista.

Vuosikokous 2018 Helsingissä

Konevitsa ry:n vuosikokous pidettiin Helsingin ortodoksisen seurakunnan seurakuntatalissa 10. helmikuuta. Kokoukseen osallistui 28 yhdistyksen jäsentä. Helsingin ja koko Suomen arkkipiispa **Leo** kunnioitti vuosikokousta läsnäolollaan.

Konevitsa ry:n kunniajäsen **Helena Pavinskij** toimi kokouksen puheenjohtajana ja kunniajäsen **Liisa Saarinen** sihteerinä.

Igumeni **Aleksandr** kertoi luostarin rakennushankkeista. Luostarin 625-vuotisjuhla on niiden johdosta päätetty pitää 21. syyskuuta, jotta mahdollisimman moni rakennushanke olisi juhlaan mennessä valmis.

Vuosikokouksesitelmän Konevitsan luostarin 625-vuotisesta historiasta piti luostarin museon johtaja **Anna Voskresenskaja**.

Hallituksen uudeksi jäseneksi **Jarmo Ihalaisen** jälkeen valittiin **Tuija Puomiranta** Jyväskylästä. Erovuoroiset **Anastasia Injushina** Sipoosta ja **Asta Rosenström-Fortelius** Helsingistä valittiin uudelleen. Hallituksessa jatkavat edelleen **Kirsi Fahler** Espoosta, **Veikko Muuronen** Lappeenrannasta ja **Pekka Sankilampi** Jyväskylästä. Jarmo Ihalainen jatkaa yhdistyksen ta-

loudenhoitajana ja puheenjohtajana jatkaa **Heikki Jääskeläinen** Helsingistä.

Hallitukselle myönnettiin vastuuvapaus tilikaudelta 2017.

Henkilöjäsenmaksu on edelleen 20 euroa, yhteisöjäseniltä 85 euroa ja ainaisjäsenmaksu 300 euroa. Jäsenmaksulomake löytyy tämän tiedotteen takasivulta . (HJ)

Arkkipiispa Leo ja igumeni Aleksandr tapasivat edellisen kerran Konevitsassa 20. elokuuta.

Olen Tuija Puomiranta, talkoolainen.

Hallituksen uusi jäsen esittäytyy

Syntyisin olen Juvalta. Työn perässä muutin Jyväskylään, jossa kului lähes 40 vuotta keuhkosairauksia hoitaen ja tutkien. Perheeseeni kuuluu mies sekä mökillä viihtyvä ja omillaan asuva poika, jonka kissaa tarvittaessa hoitelemme.

Veljeni oli Konevitsassa jälleenrakennustalukoissa kuopiolaisten kanssa vuodesta 1992 alkaen. Hän kertoi kokemuksiaan ja miten saarella oli hyvä hengittää. Luulisin, että hän tarkoitti ihan normaalia hengittämistä Laatokan ilmastossa. Kateellisena kuuntelin.

Vuonna 2000 kävimme luostarissa yhdessä. Se oli veljelleni viimeinen ja minulle ensimmäinen kerta. Hevoskiven tsasouna vihittiin silloin käyttöön. Ja lehmätkin seurasivat ristisaaton perässä.

Uskaltauduin talkooleirille vuonna 2004 ja sen jälkeen talkoomatkoja on tullut vuosittain useitakin. Muutaman luostarikäynnin jälkeen tuntui oikealta liittyä ortodoksiseen

kirkkoon. Kotiseurakunnassani olen toiminut diakonia- ja ystäväpalvelussa.

Olen todennut, että Konevitsassa on "helpo hengittää". Rauha, levollisuus, ystävällisyys, aaltojen loiske rantaan, ilta-auringon kultaamat kirkon kupolien ristit unohtamatta sadetta ja tuultakaan. Kaukana kaikki maalliset murheet. Tunnen, että luostarin ja pyhien isien rukoukset kantavat minua kotonakin.

Nyt odotan ilahtuneena, että luostarin omalla tutulla laivalla pääsee saarelle katsomaan, miten talkoolaisten tammi, se kaksihaarainen, on talvehtinut. Se seitsemäs puu rannasta laskien vasemmassa rivissä.

Laatokan ilmasto suosii harvinaisia jäkälälajeja

Pietarin valtion yliopiston kasvitieteen laitoksen tutkijat **Dmitrij Himelbrant**, **Irina Stepanhikova** ja **Jekaterina Kuznetsova** ovat löytäneet Leningradin alueelta uusia, alueella aikaisemmin esiintymättömiä jäkälälajeja. Tutkijaryhmä teki kesällä 2017 myös havaintoja Konevitsasta ennen sotia löydetyistä lajeista.

Pietarilainen tutkijaryhmä täydentää suomalaisen jäkälätutkija **Veli Räsänen** (1888-1953) työtä Karjalan kannaksella ja Laatokalla.

Veli Räsänen löysi mm. kuukirppujäkälää (*alyxoria culmigena*) Sortanlahdesta 1917, Käkisalmesta 1924 ja Konevitsasta 1938. Tämä harvinainen jäkälälaji kasvaa edelleen vaahteran kuoren pinnalla Konevitsassa.

Konevitsan saaren varsin eristynyt sijainti ja Laatokan ilmasto ovat tehneet mahdolliseksi harvinaislajienkin säilymisen alueella. (HJ)

Igumeni Aleksandr: Luostarissa rapataan ja maalataan

Konevitsan veljestön jäsenmäärä ei ole vuoden aikana noussut. Ehkä näin on hyväkin, sillä niin suurten muutosten keskellä olemme eläneet. Veljestössä on 19 jäsentä. Hengellisenä johtajana on Viipurin ja Priorskin piispa **Ignatij**.

Rakennustöissä tilanne muuttuu miltei päivittäin. Rannalla oleva Pyhän Nikolaoksen tsasouna on täysin valmis, miltei valmiita ovat myös ns. köyhien suomalaisten hotelli ja valkoinen hotelli. Kehän ulkopuolella tehdään pintaremonttia.

Kellotapuliin on asennettu uudet kellot. Yläkirkkoon maalataan seinämaalauksia. Alakirkko on tyhjennetty remonttia varten ja rapattu sisältä. Tavoitteena on ottaa se uudelleen käyttöön Lasaruksen lauantaina ennen pääsiäistä.

On päätetty, että saarelle rakennetaan erillinen trapesa, jonne nyt kirkon yhteydessä oleva myymäläkin siirtyy.

Saareen on vedetty sähkökaapeli Laatokan pohjaa pitkin. Pääkaapelista vedetään nyt kaapeleita pitkin saarta. Huhtikuun alussa saari on sähköistetty. Sortanlahdessakin rakennetaan vahvasti.

Saaren vanha laituri on 60 metriä pitkä. uusi tulee olemaan 180 metriä, jotta risteilyalukset voivat rantautua Konevitsaan. 625-juhlavuonna moni asia tulee olemaan toisin kuin tähän asti.

Kapteeni **Aleksandr** siirsi Konevets laivan 28. joulukuuta telekalta Sortanlahteen. Kaikki laivalla toimii moitteettomasti. Vietimme kiitosrukoushetken laivalla. Kiitos kaikille suomalaisille, jotka ovat lahjoituksiltaan osallistuneet laivan remontointiin.

Yläkirkon freskot maalataan uudelleen vanhojen mallien mukaan.

625-vuotisjuhla 21. syyskuuta

Valitettavasti monet työt ovat myöhässä, koska koko joulukuun Laatokalla oli kovia myrskyjä. Kesään mennessä kaikki ei ehkä ehdi valmistua. Nyt on sovittu, että varsinaiset 625-vuosijuhlat siirretään syyskuun 21. päivään, jolloin patriarkka **Kirillin** ja presidentti **Vladimir Putinin** odotetaan osallistuvanjuhliin.

Olemme kiitollisia arkkipiispa **Leolle**, jonka siunauksella Konevitsalaisen Jumalanäidin ikoni vieraili Viipurin hiippakunnan 125-vuotisjuhlien aikana elokuussa Viipurissa. Viipurin hiippakunnan juhlaan liittyen arkkipiispa Leo vieraili myös Konevitsassa.

Kesäiset juhlat vietetään oikeilla paikoillaan. Tervetuloa juhlavuonna saarelle, vaikka olosuhteet vaihtelevatkin päivittäin!

KONEVITSA RY:N TOIMINTAKERTOMUS 2017

VUOSIKOKOUS JA HALLITUS

Yhdistyksen vuosikokous pidettiin 4.2.2017 Helsingin ortodoksisen seurakunnan seurakuntatalossa Helsingin Unioninkadulla. Osanottajia oli 48, joista 34 Konevitsa ry:n jäseniä. Kokouksen puheenjohtajana toimi kunniajäsen Helena Pavinskij ja sihteerinä kunniajäsen Liisa Saarinen. Vuosikokouspäivään kuului myös yhdistyksen 25-vuotisjuhla.

Yhdistyksen puheenjohtajaksi vuodelle 2017 valittiin viidentenä vuonna peräkkäin Heikki Jääskeläinen (Helsinki). Hallituksen uudeksi jäseneksi vuosiksi 2017–2018 erovuorossa olleen Hannele Ranniston (Espoo) tilalle valittiin Pekka Sankilampi Jyväskylältä. Erovuorossa olleet Kirsi Fahler (Espoo) ja Veikko Muuronen (Lappeenranta) valittiin uudelleen vuosiksi 2017–2018. 2016-2017 valittuina olleet Anastasia Injushina, Jarmo Ihalainen ja Asta Rosenström-Fortelius jatkoivat tehtävissään.

Yhdistyksen kunniajäseniksi vuosikokouksessa valittiin Tihvinän ja Lotinapellon piispa Mstislav, rovasti Leo Iltola ja opettaja Marja Rautava.

Järjestäytymiskokouksessa vuosikokouksen jälkeen hallitus valitsi varapuheenjohtajaksi Veikko Muurosen, sihteeriksi sekä rahastonhoitajaksi Jarmo Ihalaisen. Hallituksen työnjaossa päätettiin, että talkoovastaavina toimivat Pekka Sankilampi ja Veikko Muuronen, joka vastaa myös pienryhmämatkoista. Anastasia Injushinan tehtäviin tuli yhteyksien hoito luostariin. Pyhiinvaellusmatkan ja jäsentiedotteen toimittamisesta vastasi Heikki Jääskeläinen. Kotisivujen hoitamisesta vastasi Jarmo Ihalainen.

Juhlavuoden kunniajäsenet opettaja Marja Rautava Varkaudesta, isä Leo Iltola Joensuuusta sekä Tihvinän ja Lotinapellon piispa Mstislav.

Vuonna 2017 hallitus kokoontui neljä kertaa: vanhassa kokoonpanossa Zarskoje Selossa (14.1.) sekä uudessa kokoonpanossa Helsingissä (4.2.) ja Heinäveden Valamossa (30.9.). Sähköpostikokous järjestettiin viikolla 14. Igumeni Aleksandr osallistui kokouksiin Helsingissä ja Heinävedellä. Tulkkeina toimivat vuoden aikana Anastasia Injushina ja Helena Pavinskij. Hallituksen jäsenet kustansivat omat kokousmatkansa.

Tammikuun kokouksen yhteydessä Puškinin Zarskoje Selossa hallituksen jäsenet tutustuivat mm. Sergei Radonezhilaisen kirkkoon ja seurakuntataloon, Sofian katedraaliin sekä Katariinan palatsiin ja Pietarissa Konevitsan luostarin kaupunkiedustustoon

Arseni Konevitsalaisen muistopäivän tilaisuuksia 11.–12.6. Keiteleellä emännöi hallituksen jäsen Kirsi Fahler. Tilaisuuksiin osallistui myös igumeni Aleksandr tulkkinaan Helena Pavinskij sekä runsaasti kirkkokansaa.

YHDISTYKSEN 25-VUOTISJUHLA

Konevitsa ry:n 25-vuotisjuhlaa vietettiin 4.2. Helsingin ortodoksisen seurakunnan seurakuntatalossa. Vieraksi saatiin Venäjältä kaikki neljä luostarin johtajana palvelleet nykyinen Kronstadtin piispa Nasari, Tihvi-

nän ja Lotinapelon piispa Mstislav, arkkimandriitta Isidor ja nykyinen johtaja, igumeni Aleksandr sekä Armavirin piispa Ignatij. Juhlaan osallistui Joensuun piispa Arseni sekä monia muita ystäviä Konevitsayhteyksistä.

Juhla alkoi kiitosrukoushetkellä, jonka toimitti suomeksi ja slaaviksi rovasti Timo Tynkkynen. Häntä avusti pastori, kanttori Petri Hakosen johtama Helsingin ortodoksisen seurakunnan kvartetti.

Juhlapuheen piti luostarin ensimmäinen igumeni, nykyinen Kronstadtin piispa Nazarij, joka itsekkriittisestikin pohti luostareiden merkitystä tämän päivän ihmiselle.

Helena Pavinskin ja Heikki Jääskeläisen kokoamassa kuvakoosteessa "Konevitsan luostari ennen ja nyt" esiteltiin saarella 25 vuoden aikana tapahtuneita muutoksia.

Vuosikokouksen paria tuntia aikaisemmin kunniajäseniksi kutsutut opettaja Marja Rautava, rovasti Leo Iltola ja piispa Mstislav kukitettiin ja he saivat kunniajäsenedystä kertovat kunniakirjat.

Tervehdyksiä kuultiin useita. Venäläiset vieraat kokosivat mieskuoron ja toivat musiikkitervehdyksensä juhlaan.

Igumeni Aleksandr luki Konevitsan luostarin hengellisen johtajan, Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatij'n tervehdyksen.

Piispa Mstislav puhui kunniajäseniksi kutsuttujen puolesta ja entisenä igumenina. Arkkimandriitta Isidor lahjoitti yhdistyksen puheenjohtajalle stolan.

Arkkimandriitta Sergei tervehti yhdistystä Uuden-Valamon veljestön puolesta. Liittyiväthän Konevitsan veljet 1956 Uuden Valamon veljestöön. Luostareiden ja Konevitsa ry:n välillä on lämmin ja vilkas yhteys.

Keiteleen kunnanjohtaja Hanna Helaste onnitteli yhdistystä Konevitsan veljestön vuosien 1940–1956 sijoituskunnan puolesta

ja kiitti vuosittaisen pyhittäjä Arsenin muistopäivän järjestelyistä Keiteleellä.

Diakoni Heikki Suomala tervehti Konevitsa ry:tä Kuopion ortodoksisen seurakunnan, Keiteleen tiistaiipiirin ja Hamulan kyläläisten puolesta.

Konevitsa ry:n perustajajäsen Andreas Hänninen kertoi, mitä kaikkea oli ehtinyt tapahtua ennen Heinävedellä 8.12.1991 pidettyä perustamiskokousta.

Pyhän Athos-vuoren ystävät ry:n puolesta Konevitsa ry:tä onnitteli puheenjohtaja Tapio Maljonen.

Lisäksi tervehdyksensä olivat lähettäneet metropoliitta Panteleimon, rovasti Mikko Kärki sekä Lintulan luostarista igumenia Mikaela ja nunna Ksenia.

Juhlan juonsi yhdistyksen edellinen puheenjohtaja Riitta Vainikka, tulkkeina toimivat Anastasia Injushina ja Helena Pavinskij.

Juhlaan saapuneet piispat ja papisto osallistuivat Helsingin metropoliitta Ambrosiuksen siunauksella 4.2. vigilian ja 5.2. liturgian toimittamiseen Uspenskin katedraalissa.

VIESTINTÄ

Jäsentiedote ilmestyi kolme kertaa (kevät, syksy ja joulukuu). Tiedotteet toimitti Heikki Jääskeläinen. Painatus teetettiin Kopio Niini Oy:llä Helsingissä, ja postituksen hoiti puheenjohtaja.

Tiedote postitettiin jäsenmaksunsa maksaneiden jäsenten lisäksi myös ortodoksisille seurakunnille ja yhdistyksestä kiinnostuneille tahoille. Painosmäärä on ollut noin 300 kpl. Jäsenet, jotka eivät olleet maksaneet jäsenmaksuaan kahtena edellisenä vuonna, saivat vielä tiedotteen 1/2017.

Yhdistyksen kotisivujen (konevitsary.fi) verkkovastaavana toimi Jarmo Ihalainen. Uutisjulkaisuja sivuille kertyi 15 (2016:17) vuoden aikana. Sivuille kävijöitä oli vuoden aikana noin 76.000 (lukema 31.12. noin

176.000), kun edellisenä vuonna kävijöitä oli puolet vähemmän eli noin 35.000.

Facebookissa Konevitsan kävijät -ryhmä toimi myös merkittävänä yhteys- ja tiedotuskanavana. Ryhmässä on 220 jäsentä (31.12.2017), jossa kasvua noin 50 vuoden aikana.

TALKOOTYÖ

Iso talkooleiri järjestettiin Konevitsassa 30.7.–6.8. Osanottajia oli 20 (2016: 20). Leirin vetäjinä olivat Pekka Sankilampi ja Veikko Muuronen. Talkootehtäviä olivat Uspenien tsasounan maalaus, mattojen pesu, kirkon siivous, kurpitsapenkkiä kitkeminen ja marjojen poiminta. Yksittäisiä talkoolaisia kesän aikana oli seitsemän sekä omana ryhmänään viiden hengen eläinlääkintäryhmä.

PYHIINVAELLUKSET JA PIENRYHMÄMATKAT

Pyhiinvaellus Konevitsan luostariin Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlaan järjestettiin 21.–23.7. ja sille osallistui 20 pyhiinvaeltajaa. Pyhiinvaellusta johti Heikki Jääskeläinen ja luostarissa oppaana sekä tulkkina toimi Helena Pavinskij.

Pienryhmämatkoja organisoivat Veikko Muuronen, joka toimi myös luostarin pikkubussin kuljettajana. Näille matkoille osallistui 28 henkilöä, jossa on reipasta nousua lähivuosiin, vaikka luostarisaaressa tapahtui suuria rakennusremontteja ja sataman uudistamista.

MYYJÄISET

Yhdistys osallistui Helsingin ortodoksisen seurakunnan toimintapiirien joulumyyjäisiin. Myyntipöydän kokosivat Asta Rosenström-Fortelius, Maila Rancken ja Heikki Jääskeläinen.

AVUSTUKSET KONEVITSAN LUOSTARILLE

Luostarille tilitettiin vuoden aikana 5523 euroa (2016: 2000 euroa), josta 3100 eu-

roa oli korvausta laivakuljetus-, majoitus- sekä ruokailupalveluista ja loput varsinaista avustusta. Avustuksen mahdollisti yhdistyksen kohtuullinen taloustilanne, joka on syntynyt mm. yksityisistä lahjoituksista, matkojen ylijäämästä ja kaikkien jäsenten jäsenmaksuista. Avustus sisälsi myös eläinlääkäripalveluja ja opastuksia. Luostaria avustettiin käytännössä myös talkootyöllä, järjestämällä pyhiinvaelluksia ja hankkimalla tarvikkeita.

JÄSENISTÖ

31.12.2017 yhdistyksessä oli 250 henkilöjäsentä, joista ainaisjäseniä oli 53 ja kunniajäseniä 26, ja 3 yhteisöjäsentä (31.12.2016: 247, 3).

Kertomusvuonna yhdistykseen liittyi 15 (2016: 19) uutta jäsentä. Jäsenistä kaksi erosi yhdistyksestä, kolme siirtyi tuonilmaisiin ja 33 poistettiin jäsenistöstä, koska he eivät olleet maksaneet jäsenmaksua kahtena edellisenä vuonna.

TALOUS

Yhdistyksen henkilövuosijäsenmaksu oli 20 euroa, ainaisjäsenmaksu 300 euroa ja yhteisö-jäsenmaksu 85 euroa.

Tilikauden 2017 tuloslaskelma osoittaa 3.644,63 euro alijäämää (2016: ylijäämä 4.376,77 euroa) ja tase on loppusaldoltaan 4.100,88 euroa (2016: 6.886,48 euroa).

Yhdistyksen pankkitili FI32 2401 1800 0138 97 on ollut Nordeassa. Yhdistyksen tili-toimistona toimi Tmi Ektenia.

TOIMINNANTARKASTUS

Toiminnantarkastajana toimi Marja-Leena Kähö Lappeenrannasta ja varatoiminnantarkastajana kirkkoneuvos Risto Cantell Helsingistä.

Hyväksytty vuosikokouksessa 10.2.2018

Kesällä Sortanlahti näyttää toisenlaiselta.

KONEVITSA RY:N TOIMINTASUUNNITELMA 2018

”Yhdistyksen tarkoitus on aatteellisesti ja taloudellisesti tukea Konevitsan luostarin aineellista ja henkistä elämää sekä tulevaa kehitystä.

Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys järjestää jäsenilleen luostariin pyhiinvaellus- ja muita matkoja sekä kehittää tähän liittyvää palvelutoimintaa saarella.

Lisäksi yhdistys yhdessä luostarin kanssa järjestää jäsenilleen kursseja, vapaaehtoisuuteen perustuvia tutkimus- ja työleirejä sekä on mukana kehittämässä luostariin peruselinkeino toimintaa ym. tuotantoa saarella.” (Konevitsa ry:n säännöt, 2 §)

Vuotta 2018 vietetään Konevitsan luostarin perustamisen 625-vuotisjuhlavuotena, mikä antaa sisältöä vuoden toimintaan.

TAPAHTUMAT, VIESTINTÄ, JULKAISUTOIMINTA

- Järjestetään ns. iso talkooleiri Konevitsan saarella (29.7 - 5.8.2018) enintään 30 talkoolaiselle. Talkoovastaavana toimii Veikko Muuronen. Lisäksi järjestetään

pienempiä talkoita luostarin ja jäsenten toiveitten mukaan.

- Järjestetään pyhiinvaellus Konevitsan luostariin Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlaan 21.-23.7.2018 enintään 30 osallistujalle. Pyhiinvaelluksen johtaa Heikki Jääskeläinen.
- Tuetaan Konevitsan luostarimuseon kehittämistä.
- Osallistutaan tilaisuuksiin ja järjestetään tapahtumia, joissa voidaan tehdä Konevitsaa tunnetuksi.
- Kannustetaan jäseniä kokoamaan omia talkoo- ja pyhiinvaellusryhmiä. Pienryhmien matkoja koordinoi Veikko Muuronen.
- Osallistutaan ortodoksisten seurakuntien toimintapiirien joulumyyjäisiin.
- Osallistutaan Arseni Konevitsalaisen muistopäivän viettoon ja järjestelyihin Keiteleellä, Kuopiossa ja Heinävedellä Valamon luostarissa 11.-13.6.
- Yhdistyksen vuosikokouksesitelmän Konevitsan luostarin 625-vuotisesta historiasta la 10.2. pitää Konevitsan luostarimuseon hoitaja Anna Voskresenskaja.
- Julkaistaan kolme jäsentiedotetta.
- Pidetään yllä ja kehitetään yhdistyksen verkkosivuja.
- Osallistutaan Facebook-ryhmään Konevitsan kävijät.
- Jaetaan pyhiinvaeltajille ja talkoolaisille päivitettyä tietopakettia.
- Aktivoidaan jäseniä mukaan toimintaan.

YHDISTYKSEN TALOUS

Konevitsa ry:n talous perustuu jäsenmaksuihin, matkojen ja leirien tuottoon, myyntituottoihin ja mahdollisiin lahjoituksiin. Vuosittainen ylijäämä käytetään luostarin osoittamaan tarkoitukseen.

PYHITTÄJÄ ARSENI KUTSUU JUHLAAN JA TALKOISIIN

KONEVITSAN 625-VUOTISJUHLAA KEITELEELLÄ, KUOPIOSSA JA HEINÄVEDELLÄ 11.-13.6.2018

Pyhittäjä Arsenin praasniekkaa juhlietaan hänen perustamansa Konevitsan Jumalanäidin syntymän miesluostarin 625-vuotisen historian merkeissä kolmella paikakakunnalla.

Keiteleellä toimitetaan panihida Hiekan hautausmaalla ma 11.6. klo 16.30 ja suuri ehtoopalvelus Hiekan tilalla klo 18. Ti klo 10 on muistopäivän liturgia Arsenin kirkossa ja vedenpyhitys Nilakan rannassa. Klo 13 alkaa Konevitsan luostarin 625-vuotistilaisuus luterilaisella seurakuntatalolla.

Kuopion katedraalissa toimitetaan akatistos pyhittäjä Arsenille ti klo 17. Konevitsatilaisuus alkaa seurakuntasalissa klo 18.

Ke 13.6. toimitetaan Uuden Valamon luostarissa Heinävedellä liturgia ja kiitosrukous Konevitsan luostarin 625-vuotisen historian johdosta.

Majoitukset Keiteleen Lossisaaren mökkikylästä - www.lossisaari.fi - ja Valamosta - www.valamo.fi - on syytä varata hyvissä ajoin.

PYHIINVAELLUS KONEVITSAAN 21.-23.7.2018

Pyhiinvaellus ja jäsenmatka luostarisaarelle Konevitsan Jumalanäidin ikonin juhlaan 23. heinäkuuta.

Lähtö Helsingistä lauantaina 21.7. klo 7, rajanylitys Vaalimaalla. Bussiin voi nousta matkan varrella erikseen sovituissa paikoissa. Paluu Helsinkiin myöhään maanantaina 23.7..

Jäsenhintaa 250 euroa, muilta 300 euroa. Hintaan sisältyvät bussi- ja laivamatkat, majoitus, luostariateriat ja opastus. Osallistujat tarvitsevat henkilökohtaisen, itse hankitun viisumin.

Pyhiinvaelluksen johtajana on rovasti Heikki Jääskeläinen. Ilm. 15..5. mennessä sähköpostitse osoitteeseen heijaa@saunalahti.fi. Tiedustelut puh. 045 8551885.

TALKOOLEIRI KONEVITSASSA 29.7.-5.8.2018

Talkooleiri sunnuntaista sunnuntaihin. Kohteista sovitaan luostarin kanssa myöhemmin sään ja työtilanteen mukaan. Myös leiriläisten erityisosaamiset pääsevät käyttöön. Osallistujia enintään 30.

Jäsenhintaa 130 euroa. Hintaan sisältyvät bussi- ja laivamatkat, majoitus ja luostariateriat. Osallistujat tarvitsevat henkilökohtaisen, itse hankitun viisumin.

Leirivastaavana toimii Veikko Muuronen. Tiedustelut ja ilmoittautumiset puh. 0400 865814 ja veikko.muuronen@pp.inet.fi. Ilm. 15.5. mennessä. Ilmoittautuneille postitetaan lomake, jolla talkoolaiset vahvistavat osallistumisensa.

Palvelukset pidettiin remontin vuoksi Pyhittäjä Arsenin kirkossa.

Juhla, jolloin kaikki oli toisin

Joulu tammikuussa 2018 jää muistiin siksi, että kaikki oli toisin kuin aikaisempina vuosina.

Lähdimme Pietarista muutaman auton ketjuna, igumeni **Aleksandr** oli johtamassa "orkesteria", pysähdyimme välillä ja lähdimme liikkeelle hyväntuulisilla siunauksilla. Kuitenkin meidän auto jäi hieman jälkeen, koska kuljettaja päätti olla varovainen liukkaalla tiellä. Olimme muista jäljessä noin 20 minuutin verran ja kun muut saapuivat Sortanlahteen, alkoi tulla vähemmän hyväntuulisia soittoja isä Aleksandrilta, sillä kaikki odottivat meitä.

Saavuttuamme ehdinkin vain pikaisesti silmäillä ympäristöä, mutta sekin riitti toteamukseen, etten olisi tuntenut koko paikkaa ellen tietäisi tarkkaan olevamme Sortanlahdessa. Satama, josta lähtivät aina kaikki laivat, ei ollut käytössä. Koko alueelta ovat hävinneet vesakot ja isommatkin puut. Niiden tilalla on nyt tasaista maata, rantaviivaa on muokattu ja koko alue on massiivisten rakennustöiden alla. Rannalla odotti täysin uusi kuljetusväline - ilmatyynyalus. Heille, jotka ovat tottuneet kaikenlaisiin kyyteihin

saareen, suhteellisen turvallisiin ja huomattavasti vähemmän turvallisiin, varsinkin heille, jotka ovat -20 pakkasella ylittäneet Laatokan avoimessa kumiveneessä myrskyisellä säällä tai esim. seisseet samalla pakkasella tuntikausia kalastusaluksen kannella matkalla Priozerskiin, Käkisalmeen, ilmatyynyalus on todella luksusta. Lämmin tila, johon mahtuu 12 ihmistä, pehmeät penkit ja pienet ikkunat, joista näkyy ulappa. Lentokoneturbiini pitää aikamoista meteliä, mutta sisällä se ei häiritse. 15-20 minuuttia tasaista kyytiä ja rantauduimme hiekkasärkälle. Nopeasti nousimme maihin ja ihmekone lähti kiireesti takaisin: tuuli voimistui ja alus ei sovellu aallokkoon.

Ilmatyynyalus oli todella luksusta.

Vastaan tuli isä **Svjatoslav** autolla, nosti tavaramme kyytiin ja me kävelimme luostarille itse. Kävelymatkalla pisti silmään jo muutama uusi asia. Luostarin omaa laituria ei ole tällä hetkellä lainkaan, puoliksi sortunut tiilirakennus, jonka nimi Rosneftin taulussa on ”Objekti. Vähävaraisten suomalaisten pyhiinvaeltajien hotelli” oli jo lähes kokonaan rakennettu uudelleen. Tiet olivat rekkojen jäljiltä täysin kuralla, etsimme mihin astua, ettemme uppoisi polvea myöten. Kellotorni on suljettu remontin vuoksi, myös kulku sen alitse on suljettu. Luostarin sisäpihaan oli tehty väliaikaisia kulkuteitä joka suuntaan, ja jos mieli teki oikaista ja kävellä maata pitkin, kenkien edes suhteellisen puhtauden voi unohtaa. Kun tulimme saareen, Venäjällä oli yleiset vapaapäivät, joten työmiesten äänet eivät kuuluneet eikä väkeä ollut paljon. Paikalla olivat samat tutut kasvot kuin aikaisempina jouluna ja pääsiäisinä, muutamia uusia lisäksi. Tervehdimme iloisesti. Igumeni kutsui teelle ja samalla selvisi majoitusjärjestys. Naiset pääsivät **Irina Mihailovnan** siipien suojaan, hän oli kuten aina lempeä ja iloinen.

Ulkona katsoin pääkirkkoa kaiholla: ovella luki ”asiattomilta pääsy kielletty”. Mieleen muistui viime vuosien joulut, kahtena viimeisenä vuotena oli paukkupakkaset ja alakirkon uunia lämmitettiin koko päivä. Illalla palveluksessa uuni hohti lämpöä ja koko kirkko oli pehmeän lämmin, hämärä ja jollakin tavalla niin kodikas. Tuleekohan siitä yhtä tunnelmallinen kuin se oli ennen remonttia? Tätä varmaan monet muutkin pohtivat. Joka päivä tein ristinmerkin ison kirkon ovella ja vasta sen jälkeen taas muistin, että olen se ”asiaton” ja minun on mentävä muualle. Palvelukset pidettiin pyhittäjä Arsenin kirkossa, joka on pieni, mutta mielestäni ei kuitenkaan yhtä tunnelmallinen kuin pääkirkon Kristuksen tempeliintuomisen alakirkko. Vaikka kreikkalainen ikonostaasi hivelee silmää.

Luostarissa on pieni, mutta vakituinen kuoro, kolme nuorta laulajaa. Tietysti, kun sanon "vakituinen", tarkoitan että luostarin lähihistorian valossa "seuraavaan muutokseen asti". Joku lahjoittaja maksaa miehille palkan. Tämä positiivinen muutos mahdollisti sen, että igumeni pystyi itse toimittamaan joulupalveluksen, kun aikaisempina vuosina hän lauloi aina kliirosilla. Tietty, olisi myös hyvä kuulla hänen samettista baritoniaan, mutta ehkä igumenin paikka suurina juhlina on luontevammin.

Koko väellä pari päivää kului nopeasti kiireiden parissa ja koitti vihdoon jouluyö. Ompelija Marina ja pari muuta naista koristelivat kirkon kukkaseppeleillä hillitysti ja kauniisti. Tänä vuonna ei voitu laittaa isoja maljakoita ahtauden vuoksi. Ja kun palvelus alkoi, sydäntä lämmitti tunne, että tässä me olemme, pieni joukko ihmisiä keskellä valtavaa myrskyävää järveä, ylistämässä Kristuksen syntymää. Kaikilla tässä saarella on rukous mielessä, kukaan ei ole muissa askareissa, paitsi ehkä kokit, mutta hekin ovat samalla asialla, vaan toisella tavalla.

Palveluksessa **Jura**-tulliupseeri, jonka monet Konevitsan-kävijät tuntevat, toimi lukijana. Hän on aikaisemminkin lukenut joskus, mutta nyt hän luki paljon enemmän. Kun palveluksen jälkeen tulin häntä kiittämään ja kannustamaan, hän totesi, että jännitys oli kova ja oli ilmeisen onnellinen sekä mahdollisuudesta lukea että myös siitä, ettei saanut nuhteita isä igumenilta mistään virheistä. Se oli hyvä saavutus, sillä isä Aleksandrilla on herkkä korva painotus- ja muille virheille, ja jos "sammakko" tulee suusta, niin nuolet lentävät ja salamet leiskuvat. Moni lukija on sen kokenut.

Palveluksen jälkeen meitä odotti ilotulitus ja juhla-ateria. Sen jälkeen väsyneet rukoilijat lähtivät nukkumaan ja muutama nainen jäi keittiöön siivoamaan. Olin jo itsekin menossa muiden mukana nukkumaan,

mutta muistin miten viime vuosina pesin juhlien jälkeen astioita Olgan kanssa ja päätin palata keittiöön ja katsoa onko minusta jotenkin avuksi. Tulinkin ilmeisen sopivasti ja saimme muutaman muun kanssa nopeasti kaikki raivattua.

Tässä voisi rehellisesti tunnustaa, että näiden suurten mullistusten aikaan toivon itse ennen kaikkea kolmea asiaa: yläkirkon uutta loistoa, luostarin keittiön täydellistä remonttia ja juoksevaa vettä kaikille asukkaille. Jo pelkästään sekin auttaisi todella paljon. Mutta tulossa on kuulemma paljon enemmän. Katsotaan, elämme nyt historiallisia aikoja.

Lähdimme Joulupäivänä, koska tuuli oli voimistumassa. Piti nopeasti lähteä mantereelle. Lähtöä väritti vielä yksi pieni tapahtuma: yksi pariviikkoisista kissanpennuista, jotka syntyivät sterilisaation välttäneelle kissalle, oli löytänyt uuden kodin. **Katja**, podvorin työntekijä, otti pienen mustan karvapallon takin sisään ja siinä se kisuli istui koko matkan kaupungille, täysin kesy ja hellyttävä otus.

Mustan karvapallon uusi koti.

Teksti Anastasia Injushina
Kuvat Anna Voskresenskaja

Talkooleirillä Konevitsassa kesällä 2017

Sunnuntai 30.7.

Läksin ajamaan autollani Jyväskylästä aamu viideltä. Lappeenrannassa tapasin Muurosen Veikon, joka oli pakannut luostarin pikkubussiin talkooleirille luostariin meneviä tavaroita: kottikärryjä yms. Nappasimme vielä kyytiimme mukaan lähtevät Mirjan ja Veijon ja jatkoimme matkaa Vaalimaalle. Rajahovissa siirsimme tavaramme Helsingistä tulleeeseen talkooväen bussiin. Ja niin pääsimme köröttelemään kohti Sortanlahtea. Tullimuodollisuudet menivät sujuvasti.

Sortanlahdessa meitä odotti pieni pettymys, sillä laiturissa olleella komealla katamaraanilla ei ollut liikennelupaa ja niin ollen se seiso laiturissa toimettona. Myös luostarin vanha laiva oli telakalla Pietarissa. Niinpä jouduimme matkaamaan saarelle pikkuveneillä. Jakaannuimme kolmeen ryhmään ja pääsimme pikkuhiljaa Konevitsan saarelle. Siellä majoituimme Punaiseen hotelliin. Ehdimme olla hetken Jumalan palveluksessa ennen iltaruokailua. Sitten olikin hyvä siirtyä pikkuhiljaa unten maille.

Maanantai 31.7.

Aamupalveluksen ja ruokailun jälkeen meille jaettiin työtehtävät: pari naista meni tiskaamaan. Osa naisista meni perinteiselle mattopyykille ja loput naisista saivat kuu-liaisuus tehtävän kasvimaalta. Meille ukoille uskottiin villisika-aidan rakentaminen kasvimaan ympärille. Siinäpä se päivä mennä sujahti töiden parissa. Yksi näppä-räsorminen ehti käymään metsässä tutki-massa mustikkatilanteen. Edelliskesän en-nätykselliseen satoon verrattuna mustikoita oli tosi vähän. Kylmä kesä vaikeutti pölyt-täviä hyönteisiä ja se näkyi metsissä. Kuit-tenkin tämä tutkimusmatkailija sai kerätyksi viisi litraa mustikoita.

Tiistai 1.7.

Hyvin nukutun yön jälkeen koitti uusi aurin-koinen päivä. Aamutoimien jälkeen työt jatkuivat. Kukin meni töihin omiin kohteisiinsa. Me ukot jatkoimme aidan rakennuk-sen parissa. Se vaati ankaraa pohtimista ja luovuutta, sillä materiaali aitaan piti keksiä itse. Minkä läpi villisika ei pystyisi tunke-maan itseään? Siinä riitti pohtimista. Kier-telimme kasvimaan ympäristössä. Keräsimme lankkuja ja kaadoimme metsästä ohuita riukuja. Aikaisemmin kasvimaan ympärille oli rakennettu tavallinen aita koti-eläimiä varten. Joissakin kohtaa aitaan oli kiinnitetty teräsverkkoa, joka repsotti pai-koitellen irti talven jäljiltä. Äkkäsimme Val-kaisen vierastalon takana kasan hyljättyjä kattopeltejä. Niiden läpäisemiseen villisika tarvitsisi vähintään rälläkän. Sen verran paksua pelti oli.

Ilma oli kuumaa ja hautovaa. Jo kun katsoi kasvimaan takaa pelti kasaa, alkoi hiki vir-rata. Kannoimme peltejä aitaa varten. Tu-kimme sikojen aidan alle kaivamia kuoppia. Naulasimme repsottavaa verkkoa kiinni aidan runkoihin. Suurta tyhmyyttä oli, kun ei tullut varattua vettä juomiseksi. Kasvi-maa on aika laaja ja sieltä ei ihan huvik-seen lähde hakemaan juotavaa Punaiselta hotellilta. Onneksi Trapesa kasvimaan vie-rellä aukesi puolilta päivin ja saatoimme ostaa sieltä kivennäisvettä.

Olimme päättäneet pitää nuotioillan tänään "igumenin rannassa". Joku käväisi aiemmin kävelemässä siellä. Rannalle oli pystytetty telttoja. "Kiinalaiset" rakennusmiehet olivat

tehneet sinne leirin. Luostarissa tehtiin valtavia rakennustöitä ja kaikki majoituskapasiteetti oli käytössä. Emme voineet siis mennä sinne. Suunnittelimme, että lähdemme sen sijaan pohjoisrannalle.

Uudet kirkonkellot oli sijoitettu tilapäisesti kirkon pihalle telineisiin. Kellotornia vahvistettiin uusia kelloja varten, koska uudet kellot varmaan painavat tosi paljon. Samalla torniin tehdään myös muita kunnostustöitä. Mm. sisäänkäynnin freskot entisöidään. Illan Jumalanpalvelus oli Arseni Konevitsalaisen kirkossa. Tänäpäin oli profeetta Elian (Iljan) juhla juliaanisen kalenterin mukaan. Palvelus oli aika pitkä. Sen aikana tuuli yltyi niin navakaksi, että päätimme turvallisuuden vuoksi siirtää yhteisen nuotio iltamme huomiseksi.

Keskivikko 2.8.

Aamulla oli liturgia jälleen Arseni Konevitsalaisen kirkossa. Liturgian jälkeen saimme aamupalan. Ilma oli viilentynyt eilisen kovan tuulen jälkeen. Aamupalalla katselin yläruokalan ikkunasta, kun alkoi satamaan vettä. Pienestä sateesta huolimatta läksimme töihimme.

Olimme tuoneet Suomesta mukamme kahvitarpeita ja meillä talkooleiriläisillä oli yhteinen kahvihetki, jonka Trapesan väki tarjoili meille puolen päivän aikaan Trapesan terassilla. Igumeni Aleksander kävi tervehtimässä meitä ja lupasi, että voimme kahvitella toisen kerran, jos haluamme, neljän aikaan iltapäivällä.

Parin helteisen päivän jälkeen ilma muuttui. Aamulla jo sateli hieman. Iltapäivällä kahden maissa taivas repesi. Mustia pilviä oli hiipinyt taivaalle päivän aikana. Olimme katselleet niitä huolestuneina. Vettä alkoi tulla kaatamalla. Sadetta riitti ja riitti ja meidän oli lopetettava työt siltä päivältä. Osa meistä oli kahvilla neljän aikaan Trapesan terassilla. Igumeni tuli myös paikalle. Joukossamme ei sillä hetkellä ollut yhtään venäjän kielen taitoista. Puhuttiin käsimerkeillä ja tulimme kai jotenkin toimeen, kun meitä kaikkia nauratti.

Sade jatkui. Päätimme, että illaksi suunniteltu nuotioilta vietetään Punaisen hotellin pihalla olevassa katetussa tilassa. Hotellin

ystävällinen emäntä lupasi kuumentaa makkaramme hotellin keittiön liedellä. Oli tosi mukavaa kokoontua yhteen tarinoimaan, vaikkei nuotio ja Laatokan maininkien tuomaa tunnelmaa ollutkaan. Olimme koko talkoojoukko paikalla. Jokainen kertoi hieman itsestään ja sen, mikä oli saanut lähtemään mukaan tälle talkoomatkalle Konevitsaan. Tosi hieno ilta!

Torstai 3.8.

Aamupalvelus ja ruokailu sujuivat edellisten päivien tapaan. Työtehtävät olivat samoja kuin edellisinä päivinämmekin: perunamaan kitkemistä ja multausta, tiskaamista ja siika-aidan tekoa. Illan ja yön aikana kasvimaille oli noussut tähystystorni. Nyt villisi-at saisivat aidan lisäksi hieman väkevämpääkin lääkettä. Kiväärimiehet alkoivat päivystää öisin kasvimaata. Kahdeltatoista nautimme päiväkahvit ja jatkoimme työskentelyämme. Ja taas kuin varkain mustat pilvet ilmaantuivat yllemme ja kahden aikaan rankka ukkoskuuro pudotti runsaan sadekuuron päällemme. Osa naisista juoksi pakoon kasvihuoneisiin. Jotkut kiipesivät rivakasti villisikatornin suojiin. Me äijät ja pari naista kipaisimme pitämään sadetta Trapesan terassille. Vettä satoi tosi paljon. Meillä terassilla oli tosi lokoisaa, kun saatoimme ostaa kahvia ja teetä. Sikatornissa olevat naiset katselivat kaihoisesti meihin päin sieltä ylhäältä korkeuksista.

Neljältä kahvitaulla sade oli hieman hellitännyt. Perunapellon vaot olivat tulvillaan vettä. Sanoin naisille, jotka hytisivät märät vaatteet yllä, että menkää hotellille kuivattelemaan itseänne. Tosin hotellissa ei ole lämmitystä, joten vaatteet ei tahdo kuivua millään. Onneksi siellä oli pyykkihuone,

Miltei kuin Pyhtitsassa...

jossa oli sähköpatteri ja sieltä sai hieman apua.

Me äijät olimme päättäneet, että aita tehdään valmiiksi tänään torstaina. Yksi terhakka nainen tuli avuksemme naulaamaan verkkoa kiinni aitaan. Minä onneton en käynyt kahvitauolla vessassa. Nyt siinä kasvimaan takana, kun aita saatiin valmiiksi, tuntui, että rakko halkeaa. Kiiruhdin metsän kätköön tarpeilleni. Entisen tiilisen riihen takana oli suojaisa paikka. En huomannut maassa heinien kätköissä olevia iänikuisia, ruosteisia piikkilankoja. Kompastuin kiireessäni niihin ja lensin turvalle. Revin toisen käden sormet verille. Tietenkään minulla ei ollut laastaria. Verta valui sormista aika tavalla. Mietiskelin mitä nyt teen. Löysin kasvimaan vierellä luostariin menevältä tieltä piharatamon lehtiä. Kiersin niitä sormiini haavojen peitoksi. Kummallisella tavalla verenvuoto lakkasi. Menin hotellille, pesin käteni ja vaihdoin ratamon lehtien tilalle laastarit. Niinpä vaiherikas päivä täällä luostarissa tuli päätökseen.

Perjantai 4.8.

Tänään meidän neljän miehen joukkue pieneni yhdellä, kun Muurosen Veikko läksi Suomeen tyttärensä häihin. Hänen mukanaan läksi myös pari naista, joilla oli velvollisuuksia Suomessa.

Eilisen sadepäivän jälkeen tänään oli hieno ilma. Meille miehille määrättiin uusi työ:

puiden pilkkominen. Naiset jatkoivat töitä kasvimaalla, kirkon siivouksessa ja tiskissä. Punaisen hotellin ja veljestön hautuumaan välille oli alettu tehdä pilkkoituista puista pieniä pyöreitä puupinoja - vähän niin kuin Pyhtitsan nunnaluostarissa olevat puupyramidit. Nämä olivat huomattavasti vaatimattomampia niihin verrattuna, mutta varmaan nämä puut tulevat käyttöön paljon nopeammin kuin Pyhtitsan pinot. Saimme käyttöömmä tosi hyvät Fiskarsin halkomakirveet. Ehdimme pilkkoa puita aloittamamme aumaan pari tuntia. Sitten koitti taas mystinen kahden hetki iltopäivällä. Taivas repesi ja vettä alkoi satamaan jälleen tosi roimasti. Olimme huomanneet aikaisemmin, että kolme vuotta sitten talloilla tehdyssä liiterissä oli suuri kasa halkaisemattomia pölkkyjä. Siirryimme sinne kirveittemme kanssa katon suojaan jatkaamaan puitten pilkkomista. Meille talkoolaisille oli luvattu, että pääsemme saunaan kello kolmen ruokailun jälkeen. Se oli mieluinen tieto meille kaikille. Joukossamme olleille ortodokseille järjestyi myös katumuksen sakramentti täksi illaksi.

Lauantai 5.8

Aamulla oli liturgia Kazanin skiitalla. Matkaa skiitalle on n. kilometri. Sinne matkatta uniset silmät ehtivät sopivasti avautua. Ruokailun jälkeen meillä oli vielä töitä päiväruokailuun saakka. Sitten loppupäivä olikin vapaata ja valmistautumista pyhän viettoon. Illalla alkoi kirkossa vigilia kello 21. Ilta oli jo hämärtyvässä. Luostarin

piha oli kietoutunut illan hämyyn. Kirkon valot loistivat komeasti ja jokunen tähtikin tuikahteli taivaalla. Kirkkoon tuli paljon partiolaisia, joilla oli ollut telttaleiri Neitsyt Marian skiitan luona. Heillä on ollut varmaan aikamoinen extremeviikko sateiden vuoksi. Kiinnitin huomioni erääseen nuoreen poikaan, joka yski aivan kamalasti. Kävin välillä ulkona vilvoittelemassa, koska kirkko oli tupaten täynnä siellä oli tosi kuuma. Tämä nuori poika tuli välillä ulos yskimään. Hän kiersi pihalla pientä ympyrää ja luulin, että kohta hänen keuhkonsa lentävät ulos. Välillä poika istahti kirkon portaille. Minua ahdisti, kun en oikein osannut auttaa poikaa. Onneksi siihen tuli kirkosta varmaankin joku leirin ohjaajista ja otti pojan hoiviinsa. Huokaisin ja menin takaisin kirkkoon.

Meillä oli iltapäivällä viimeinen yhteinen kahvihetki Trapesan terassilla. Juttelimme kuluneen viikon tapahtumista ja kokemuksestamme. Saimme kuin saimme meille osoitetut työt tehtyä. Luonnonilmiöillehän me emme mahtaneet mitään. Oikeastaan kenelläkään ei ollut mitään negatiivista sanomista viikosta.

Sunnuntai 6.8.

Aamulla herättyämme pakkasimme tavaramme valmiiksi ja siivosimme huoneemme. Liturgia alkoi kirkossa klo 9. Sen jälkeen oli ruokailu. Ruokailun jälkeen meillä oli jo kiire rantaan. Tänä kesänä saarelle tulo on tapahtunut pikkuveneillä. Tämän viikon tiistaina saarella vieraili Saimaan seurakunnan 48 henkinen pyhiinvaeltajien joukko. Heille oli haasteellista tulla saarelle monella eri kuljetuksella. Luostarin pikkuvene teki kolme eri reissua, jotta meidän talkooväkemme pääsi Sortanlahteen. Siellä meitä odottikin pieni yllätys. Olimme tulo-matkalla nähneet, että Sortanlahdessa oli myytävänä karpaloita ja lakkoja. Tilasimme niitä siten, että takaisin tullessamme voisimme ostaa niitä kotiin tuliaisiksi. Emme oikein uskoneet, että toiveemme toteutuisi. Mutta niin vaan karpaloita oli saatavilla, kun palasimme Sortanlahteen!

Usein sunnuntaisin on Käkisalmen suunnasta Pietaria kohti suuntautuva viikonlopun paluuliikenne tosi ruuhkaista. Nyt ehdimme matkaan niin, että ruuhka ei ollut vielä alkanut. Siksi jäi aikaa vielä piipah-

Kirjoittaja tarkkuustyössä.

taa Viipurissa kaupoilla hankkimassa viimeisiä tuliaisia kotiin. Tullikin meni ihan sujuvasti. Rajahovissa seurueemme alkoi hajaantua. Veikko, joka oli tullut meitä vastaan, nappasi Veijon ja minut kyytiinsä. Me sanoimme muulle joukolle haikeat jäähyväiset ja lupasimme, että nähdään vuoden kuluttua. Bussi jatkoi matkaa kohti Helsinkiä ja meidän joukko kohti Lappeenrantaa. Sieltä sitten Veikko ja Veijo suuntasivat koteihinsa ja minä ajoin kotiin Jyväskylään, joissa olin puolilta öin.

Pekka Sankilampi

Konevitsan kävijöiden Facebook-ryhmässä on 25.2.2018 jäseniä 225 (21.2.2017 175) ja kotisivuilla <http://www.konevitsary.fi> käyntejä on tähän mennessä 186 731 (21.2.2017 käyntejä oli kertynyt 123 804).

HELENA PAVINSKIJ: 25 VUOTTA SITTEN - MUISTOJA KONEVITSAN LUOSTARIN 600-VUOTISJUHLASTA

Jäsentiedotteeseen 2/1993 kirjoittamani artikkeli muokattuna ja lyhennettynä.

VALMISTELUT SUOMEN PUOLELLA

Juhlan konkreettiset valmistelut alkoivat maaliskuussa 1993. Tuolloin kartoitettiin kaikki tapahtumat sekä kysymykset. Silloinen luostarin varajohtaja, arkkimandriitta **Nazarij** oli melkein alusta asti asioiden käsittelyssä mukana.

Arkkimandriitta Nazarilla oli juhluvuoteen liittyvää neljä toivomusta: 1) kopio Heinäveden Valamon luostarissa sijaitsevasta Konevitsan Jumalanäidin ihmeitätekevistä ikonista, joka tuotaisiin ristisääntö Konevitsan luostariin, 2) kenotafipeite pyhittäjä Arsenin pyhänjäänösten muistoarkun päälle, 3) juhlakirjan julkaiseminen venäjän kielellä ja 4) pyhittäjä Arsenin akatistoksen julkaiseminen venäjän kielellä.

Ikonian varten Suomesta löytyivät lahjoittajat: yksi lahjoitti rahat, toinen lehtikullan ja Valamon luostari tarjosi venäläiselle ikonimaalarille asuinsijan ja kaiken tarpeellisen maalaustyön ajaksi.

Kenotafipeitteeseen saatiin myös rahoitus Suomesta, alkuperäisen tarkka kopio ommeltiin käsityönä Venäjällä. Venäjänkielisen juhlakirjan käännökset olivat jo valmiina, mutta ennen kaikkea rahapulan vuoksi kirjaa ei saatu julkaistua. Luostari kuitenkin päätti julkaista Venäjällä erittäin tiivistetyn luostarin historian osan tuosta kirjasta. Suomen kielellähän kirja oli jo aiemmin ilmestynyt pappismunkki **Arsenin** toimittamana.

Akatistoksesta Kuopion kaupunki painatti näköispainoksen ja lahjoitti muutaman kymmenen kappaleen luostarille.

Luostarissa käytännön työt odottivat: mm. alakirkko, keittiö ja ylätrapasa, sähköistystyöt, sängyt ja petivaatteet, luostarialueen siivous, luostarin uudet generaattorit sähkön ja veden saamiseksi, kirkonkellot ja traktori. Näihin kaikkiin oli etsittävä työtä pelkäämättömiä ihmisiä ja rahoitus.

Suomesta oli kutsuttu noin 150 henkilöä.

Venäjän ortodoksisesta kirkosta oli kutsuttu vieraita, ja sieltä lähetettiin kolmihenkinen virallinen valtuuskunta, jota johti K.P. Arkangelin ja Murmanskien arkkipiispa **Panteleimon**.

JUHLALLISUUDET SUOMESSA

Tiistaina 8.6.1993 aamulla pieni joukko kokoontui

Heinäveden Valamon luostarin kirkkoon. Täällä arkkimandriitta Nazarij siunasi Konevitsan Jumalanäidin ikonin toisinnon Ihmeitätekevän ikonin edessä, ja uskomme, että alkuperäisen ikonin vaikutus on siirtynyt myös uuteen.

Samana päivänä Valamosta matka jatkui Kuopioon, missä oli järjestetty lehdistötilaisuus. Siitä alkoikin viisi päivää kestänyt tiukka minuuttiohjelma.

Suomen Ortodoksisessa kirkkomuseossa on ollut koko vuoden auki Konevitsan luostarille omistettu näyttely.

Keskiviikkona 9.6. aamulla bussi vei Keiteleelle. Täältä varsinaiset juhlallisuudet alkoivat. Olihan Hiekan tila ollut Konevitsan veljestön evakkopaikka melkein kahdenkymmenen vuoden ajan aina vuoteen 1956 asti, jolloin se siirtyi Uuteen Valamoon. Hiekan tilalla on muistona uudelleenrakennettu kellotapuli ja hautausmaa, jossa 23 veljestön jäsentä on löytänyt viimeisen leposijansa.

Keiteleen kirjastossa olivat **Panu Hallamaan** Konevitsan luostaria esittelevän valokuvanäyttelyn avajaiset. Seurasi kunnan tarjoama lounas, josta siirryttiin Hiekan tilalle. Täällä K. P. arkkipiispa **Johannes** papiston avustamana toimitti rukoushetken ja suoritti juhlatapahtumien virallisen avauksen. Ristisaatossa kuljettiin kalmistoon, missä toimitettiin ruuistopalvelus. Tällä tapahtumalla haluttiin vielä kerran korostaa sitä yhdyssidettä, joka on Keiteleen ja Konevitsan saarella nyt jälleenrakennettavan luostarin välillä. Täältä lähti virallisesti liikkeelle uuta ikonin kuljettava pyöräristisaatto.

Keiteleen kunnan ja kylätoimikunnan Hamulan koululle järjestämän juhlatilaisuuden ja kahvin jälkeen siirryttiin Kuopioon. Illalla Kuopion kaupunki oli järjestänyt virallisen vastaanoton kaupungintalolla

Juhlat jatkuivat 10.6. käynnillä K. P. arkkipiispa Johanneksen luona. Sitä seurasi aamupalvelus Ortodoksisen kirkon keskustalon kirkossa, mistä lähdettiin ristisaatossa läpi Kuopion kaupungin laivasatamaan. Satamassa toimitettiin vedenpyhiitys. Täältä ikoni siirrettiin Kuopion katedraaliin, missä illalla toimitettiin akatistos pyhittäjä Arseni Konevitsalaiselle.

Luostarin 600-vuotisjuhlallisuuksia Keiteleellä, Uudessa Valamossa ja Konevitsassa.

Perjantaina 11. 6. klo 10. 00 osa kutsuvieraista nousi Kuopiossa Sergei-laivaan. Noin klo 16. 00 laivamme saapui Heinäveden Valamon luostarin laituriin. Ikoni otettiin juhlavasti vastaan ja ristisaatossa kannettiin kirkkoon. Illalla toimitettiin juhlatilaisuuksia, johon osallistui neljä piispaa.

Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen muistopäivänä 12.6. K.P. Karjalan ja koko Suomen arkkipiispa Johannes, K.P. Arkangelin ja Murmanskin arkkipiispa Panteleimon, K.P. Oulun metropoliitta **Leo** ja K.P. Helsingin metropoliitta **Tiihon** runsaslukuisen papiston

kanssa toimittivat juhlaliturgian. Valamoon oli kiitettävästi kokoontunut rukoilijoita. Liturgian jälkeen nautittiin juhlalounas. Suomen puolen varsinaiset juhlallisuuksien päättyivät akatistokseen pyhittäjä Arsenille.

Kirkonkellojen soidessa saatoimme Konevitsan Jumalanäidin ikonin matkaan Joensuuun. Täältä se lähti 13.6. kierrokselle Pohjois-Karjalaan. Lauantaina 19.6. ja sunnuntaina 20.6. jumalanpalvelukset toimitettiin Sortavalan kirkossa, mistä käsin tehtiin ristisaatto Riekkalansaareen.

VALMISTELUT LUOSTARISSA

Valmistelutöihin olivat Suomesta saapuneet kuopiolaisten talkooryhmät, yksityiset talkoolaiset ja väliaikaiset apulaiset.

Alakirkko alkoi olla jo siinä kunnossa, että juhlapalvelukset saatettaisiin pitää siinä. Sähköistystyötkin saatiin monen eri vaiheen jälkeen melkein kuntoon.

Ylätrapesan remontti valmistui viikossa. Seinien ja katon maalaus sekä lattian peseminen sementtipölystä jäi kuitenkin viimeisiksi päiviksi. Varsinaista keittiötä ei saatu valmiiksi. Parina viimeisenä päivänä rakennettiin kenttäreittiä talouspihalle erilaisista saarelta löydetystä uuneista ym.

Luostariin odotettiin yli 300 vierasta, majoituspaikat oli keksittävä. Luostari oli toiminut vasta kaksi vuotta hyvin alkeellisissa oloissa. Sängyt lainattiin sotilailta, luostarista etsittiin kaikki petivaatteet ja puuttuvat saatiin lahjoituksena.

Luostarialueen siivous aloitettiin jo hyvissä ajoin, mutta suurimmat roskat ja romut saatiin pois tieltä muutamaa tuntia ennen kuin ensimmäiset vieraat saapuivat.

Olin lupautunut toimimaan luostarissa tulkkina. Enpä siinä vaiheessa arvannut, mihin "hullunmyllyyn" joutuisin luostarin valmistautuessa juhlaansa.

Lauantaina 19.6. saavuin yhdessä muutaman kuopiolaisen kanssa ruokapöytiä, kattolevyjä ym. täyteen lastatulla bussilla Sortanlahden satamaan. Pari tuntia kului, kun saimme kaikki tavarat busista ulos ja lastattua laivaan. Vigilian aikana saavuimme luostariin.

Samana iltana yhdessä isä Nazarin kanssa kävimme läpi kaikki viimeiset työt, joita olikin vielä melkoinen määrä. Majoitussuunnitelmaa alettiin valmistelemaan. Se olikin helpommin sanottu kuin tehty. Tuossa vaiheessa ei yksikään majoitustila ollut vielä valmis. Tiedettiin jo, että vieraiden määrä tulee olemaan suurempi kuin oli ennalta arvioitu, mutta paljonko heitä kaiken kaikkiaan siunaantuisi, sen vain yksin Herra tiesi. Venäläisistä ei tapansa mukaan kukaan ollut ilmoittautunut.

Tuossa vaiheessa oli pakko todeta, että hotellien lisäksi joudumme turvautumaan entiseen työläisten taloon, parakkiiin, kasarmiin, 75 hengen sotilastelttaan ja yläkirkon lattiaan.

Yötä vasten lähdimme isä Nazarin kanssa luostarikierrokselle tutkimaan kokonaistilannetta. Kierroksen jälkeen tilanne näytti todella vaikealta. Kauhulla ajattelin, saadaanko edes pakolliset

kuviot valmiiksi ennen juhlia, niin keskeneräistä kaikki vielä oli, ja aikaa enää neljä päivää.

Minun piti olla tulkkina luostariväen, talkoolaisten, vieraiden ym. välillä. Jouduin kuitenkin toteamaan, että arkkimandriitta Nazarij oli sysännyt harteilleni myös epäkiitolliset majoitus- ja protokollapäällikön tehtävät.

Sen ajan, jota emme varajohtajan kanssa istuneet papereidemme äärellä emmekä vaihtaneet välillä kiihkeitäkin mielipiteitä asioista, juoksin paikasta paikkaan tulkkaamassa ja välittämässä isännän toivomuksia ja määräyksiä.

Sunnuntainakin 20.6. yömyöhällä lähdimme isä Nazarin kanssa kierrokselle.

Yöunet jäivät lyhyiksi, mutta ehkä se oli vain hyväksi, sillä Valkoisen hotellin huoneessa oli todella kylmää ja kosteata, siellä ei yhtäjaksoisesti pitkiä aikoja kärsinyt ollakaan. Ulkona piti käydä lämmittelemässä.

Tärkeimmissä kohteissa tehtiin työtä miltei vuorokaudet ympäri. Tosi alkeellisilla välineillä piti saada puhtaaksi ylätrapesan ja alakirkon lattiat, mikä työ välillä tuntui "hölmöläisten hommalta". Sementtipöly istui niin tiukasti puulattioissa, että kymmenenkin pesukerran jälkeen näytti kuin mitään ei olisi tehty.

Pietarista museosta lainaksi saadut ikonit ja muutama omakin oli saatava paikoilleen, vanha ikonostaasi ehostettava, lattiat luututtava, matot levitettävä, kenotafipeite asetettava paikoilleen, jumalanpalveluspuvut valmistettava, jumalanpalvelustekstit sovittava ym. ym. Hotelleissa huoneita siistittiin ja uusia kunnostettiin, lukkoja asennettiin paikoilleen. Saunaa hangattiin puhtaaksi, pyykkää pestiin. Keittiöpuolella touhu oli täysillä päällä. Karjalan piirakoita väännettiin taivasalla ja paistettiin leipomon uunissa. Sitä mukaa, kun selvisi, ettei ole saatu tarvittavia tarvikkeita, suomalainen keittiömestari joutui muuttamaan moneen kertaan ruokalistaansa. Luostarin kauppaa ja kahvilaa kunnostettiin, rakennuksen ikkunoita lasitettiin, väliseinää korjattiin, myynti- ja kahvipöytiä asetettiin, kylttejä tehtiin ja kiinnitettiin. Pihamaata siivottiin, yritettiin saada metalli- ym. kasat pois näkyvistä. Ruokapöytiä kasattiin ja penkkejä varten oli vielä valmistettava istuinosat.

Monia töitä vaikeutti se, että koko tuona aikana luostarissa ei toiminut sähkö eikä vesi. Laatokan pohjassa olevat vesiputket olivat tukkeutuneet, ja sukeltajia odotettiin monta päivää. Veden puute aiheutti monia ylimääräisiä ongelmia. Dieselgeneraattoreihin, jotka tuottavat sähköä, oli myös tuossa vaiheessa tullut vika, jota kuumeisesti yritettiin paikallistaa ja korjata.

KONEVITSAN JUMALANÄIDIN IKONI SAAPUU

Sää saarella oli koko ajan ollut vaihteleva, pääasiassa tuulinen, harmaa ja viileä. Maanantai 21.6. alkoi sateisena, vettä tuli kuin aisaa. Se loi apean mielen, koska sinä päivänä odotettiin ikonin saapuvan. Tapahtumaa pidettiin niin tärkeänä, että arkkimandriitta Nazarij lupasi, että kaikki työt saadaan keskeyttää vastaanoton, ristisaaton ja rukoushetken ajaksi.

Hetki hetkeltä odotettiin puhelinsoittoa Sortanlahden satamasta. Se tuli, ja kirkonkello ilmoitti, että aika on lähteä laiturille. Siinä vaiheessa sade lakkasi kuin veitsellä leikaten ja Laatokan yllä olleet synkät pilvet alkoivat hajaantua. Meille se oli merkki, että ikonin siunaus alkoi jo vaikuttaa. Myöhemmin ristisaattolaiset kertoivat muistakin ihmeistä. Heidän matkansa aikana oli paljonkin satanut, muttei milloinkaan, kun ristisaatto oli ollut liikkeellä, ja näin ollen he eivät kertaakaan kastuneet.

Kirkonkellojen soidessa ristisaatto lähti kirkosta laiturille ikonia vastaan. Tunnelma tiheni, kun laiva alkoi lähestyä. Viime hetkellä huomattiin, että se olikin kalastaja-alus, joka oli vain poikkeamassa laituriiin. Laivalla ihmeteltiin, miksi heitä oltiin näin juhlallisesti vastassa.

Seuraava laiva oli kuitenkin se oikea. Laivan hiljaa lipuessa, kirkkoveisuja alkoi kuulua sekä siltä että laiturilta. Ikoni oli asetettu komentosillalle laivan korkeimmalle kohdalle. Näin yli 50 vuoden jälkeen luostarisaaren suojelija - Konevitsan Jumalanäidin ikoni, tosin ei alkuperäinen, palasi luostariinsa. Ikoni nostettiin laiturille, asetettiin kantotelineeseen, luostarin varajohtaja polvistui sen eteen, ja välittömästi alkoi rukoushetki. Sen lopulla luostarin isät kantoivat ikonin ristisaatossa kirkkoon. Siellä se asetettiin alkuperäiselle paikalle alakirkon etuosaan vasemmalle puolelle. Rukoushetki jatkui,

arkkimandriitta Nazarin lukiessa ikonin edessä polvirukousta, sen päivän ainoa kirkas auringonsäde valaisi vinosti ikkunan läpi Jumalanäidin kasvot. Lopuksi isä Nazarij piti puheen. Siinä hän mm. sanoi: "...Tänään ikoni palaa tänne, ehkä ei se ikoni, mutta meidän tehtävänä on rukoilla, jotta tästäkin ikonista tulisi ihmeitätekevä, koska ei se, että ikoni on maalattu muinaisuudessa, eikä taidokas maalaustyö tee siitä ihmeitätekevää, vaan ainoastaan niiden ihmisten rukoukset, jotka rukoulevat sen edessä. Meidän tehtäväksemme on jäänyt vain rukoilla". Siinä vaiheessa arkkimandriitta Nazarin ääni petti ja kasvot kädellä peittäen, hän poistui alttariin. Tunnelma oli harras ja suurimmalla osalla ihmisiä kimmelsivät kyyneleet silmissä.

VALMISTELUT JATKUVAT

Tiistaina 22.6. ja keskiviikkona 23.6. työtahti kiihtyi huippuunsa. Kaiken muun kiireen keskellä suomalaisen ja venäläisen TV:n edustajat pyysivät haastatteluja isä Nazarilta ja suorittivat kuvauksia. Yöllä n. klo 01.30 aloitimme vielä viimeiset majoitusjärjestelyt hotelleissa ja tarkistimme jokaisen majoituspaikan. Asuntolaivakin oli ilmestynyt laituriiin.

Sää oli huomattavasti parantunut ja torstaina 24.6. aurinko paistoi kirkkaalta taivaalta. Viimeisiä töitä tehtiin kiireellä, taitavat kädet koristelivat kirkon juhla-asuun. Aamupäivällä näytti vielä siltä, ettei kaikkea saada kuntoon, mutta pitkin päivää yksi ja toinen asia ja kohde ihmeellisellä tavalla valmistui.

Ohjelman mukaan sinä päivänä piti saapua vain kaksi kutsuvieraita tuovaa laivaa. Kuitenkin jo paljon ennen määräaika alkoi ilmestyä eri kokoisia ja näköisiä laivoja laituriiin. Venäläisen maallisen vallan ja tukikohdan korkeat edustajat alkoivat saapua kuka milläkin ja milloin halusi! Kahden laivan sijaan tuona päivänä vastaanotimme yhdeksän laivaa! Arkkimandriitta Nazarin kanssa

jouduimme istumaan laiturilla koko päivän ja ihmettelemään, minkä yllätyksen seuraava laiva tuo tullessaan. Piispojakin tuli neljällä eri laivalla. Kaiken lisäksi venäläiset arvovieraat saapuivat vaihteeseen ja lapsineen ja jotkut jopa kuljettajineen, vaikka kutsut oli lähetetty vain yhdelle henkilölle! Majoituslistasta tuossa vaiheessa ei enää ollut mitään apua, vaan jouduimme provosoimaan majoituksen. Lopputilanne oli, että jossakin huoneessa oli jopa 12 henkilöä samassa. Onneksi vieraat ymmärsivät tilanteen ja suhtautuivat kaikkiin epämuikavuuksiin nurisematta.

Vuorostaan suomalaisten vieraiden bussit eivät saapuneet ajallaan. Helsingin bussissa saapui arkkipiispa **John Vikström**. Kuopion bussi oli aikataulusta paljon myöhässä, ja juhlavigilia oli ehtinyt jo alkaa, kun K.P. arkkipiispa Johannes ja K.P. metropoliitta Tiihon sekä Kuopion kaupungin korkein johto saatiin huoneisiinsa.

VARSINAISET JUHLATAPAHTUMAT

Juhlan aattona 24.6. klo 18.00 oli juhlavigilia. Sen toimittivat K. P. Pietarin ja Laatokan metropoliitta Johannes, K. P. Karjalan ja koko Suomen arkkipiispa Johannes, K.P. Oulun metropoliitta Leo, K.P. Helsingin metropoliitta Tiihon ja K.S. Petroskoin ja Aunuksen piispa **Manuil** sekä suuri joukko suomalaista ja venäläistä papistoa. Vigilian lopussa oli kirkossa virallisten onnitelujen vuoro. Protokollalista oli laadittu etukäteen, mutta venäläisten halutessa myös onnitella, listaa jouduttiin muuttamaan, ja tilaisuus venähti melkein puolitoista tuntiseksi. Vigilian lopussa K.P. arkkipiispa Johannes luovutti arkkimandriitta Nazariille hänelle myöntämänsä Pyhän Karitsan ritarikunnan 1. luokan jäsenmerkin.

Tämän jälkeen oli illallinen, ensimmäinen ylätrapessa, joka oli kuin taikasauvan iskusta muuttunut edustavaksi ruokailutilaksi verhoineen, kukkineen ja kauniisti katettuine pöytineen.

Illan päätti yllätys. Pari pietarilaista firmaa oli tarjoutunut lahjaksi järjestämään ilotulituksen. Kun ensimmäistä kertaa kuulin asiasta, ajattelin, että johan on aikakirjat menneet sekaisin, kun luostari on suostunut moiseen. Kuitenkin hämmästyksemme oli suuri, kun luostarikehän ulkopuolelle, keskelle kenttää oli rakennettu kookas risti ja sen kummallekin puolen teksti: "Konevitsa - 600 vuotta". Eikä siinä vielä kaikki, vaan raketit oli taidokkaasti aseteltu ja ensin syttyivät tekstit palamaan ja huipennuksena valokuuva sytytti koko ristin ja siitä sinkosi 600 rakettia tummenneelle taivaalle. Näky oli todella mieleenpainuva.

Varsinaisena juhlapäivänä 25.6. klo 9.00 alkoi juhraliturgia, jonka toimittivat edellä mainitut viisi

piispa ja papisto. Jo edellisenä iltana pyhittäjä Arsenin pyhänjäännökset oli siirretty pienessä arkussa omalta paikaltaan keskelle kirkkoa. Liturgian lopussa niiden edessä alkoi rukoushetki, joka jatkui ristisaattona vanhan luostariperinteen mukaisesti reliikkejä ja Konevitsan Jumalanäidin ikonia kantaen Kazanin skiitalle. Tämä traditio oli katkennut vuosikymmeniksi, niin kuin koko luostarin toimintakin, ja nyt ensimmäistä kertaa jälleenaamisen jälkeen alennustilan kärsineellä luostarisaaressa kaikuivat taas veisut ja maa jälleen pyhittyi luostarin perustajan pyhänjäännösten alla.

Ristisaatto pysähtyi pääkirkon alttarin pätyyn, missä toimitettiin litania ja muisteltiin edesmenneitä luostarin johtajia ja veljestöä. Matkaa jatkettiin Kazanin skiitalle, missä rukoushetki päätettiin.

Ristisaatossa palattiin kirkkoon. Sitten olikin jo juhlapäivällisen aika. Ei olisi uskonut, että niin alkeellisissa olosuhteissa, joissa keittiö joutui toimimaan ja puutteellisin tarvikkein oli loihdittu maukas, todellinen juhla-ateria luostarikaljoineen, kaikkineen. Ruokailun lopussa arkkipiispa Vikström kauniin sanoin kiitti kaikkien juhlavieraiden puolesta luostaria, että se oli tarjonnut mahdollisuuden saapua jakamaan juhliarimun.

Aterian päätyttyä arkkimandriitta Nazarij pikavauhtia juoksutti kunniavieraat vielä Hevoskivelle, kertoen matkalla luostarin historian ja vaiheet. Sitten koittikin jäähyväisten hetki, ja ilmeistä päätellen tyytyväiset vieraat palasivat Sortanlahteen ja sieltä busseilla edelleen viettämään Suomen juhannusyötä. Osa vieraista jäi viikonlopuksi luostariin. Illalla toimitettiin vielä akatistos pyhittäjä Arsenille, ja Konevitsa-kvartetti konsertoi.

JÄLKIMIETTEITÄ

Jälkeenpäin olen usein miettinyt, että Konevitsan 600-vuotisjuhlalivat suuri haaste luostarille. Ottaen huomioon sen, että luostarielämä on uudelleen alkanut siellä vasta keväällä 1991 ja luostarin sijainnin saarella, olisi varmaan ollut helppoa olla juhlimatta näin mittavasti. Kuitenkin pienestä lumipallosta - ajatuksesta - ajan kuluessa muodostui lumivyöry, jota ei enää pystynyt pysäyttämään mikään, ja suunnitelmat paisuivat ja laajenivat. Vaikka välillä tuntui, että kaikki on niin vaikeata ja asiat jumissa, niin Jumalan avulla ja pyhittäjä Arsenin rukousten voimalla pystyttiin kaikki viemään läpi. Pidän sitä todellisena ihmeenä. Tietystikään ei saa unohtaa koko sitä ihmisjoukkoa, joka antoi rakkaudesta luostariin hyvin paljon aikaansa ja voimiansa juhlien valmisteluun ja toteuttamiseen."

Lähetinjä:

Konevitsa ry
Soittajantie 3 L 85
FIN-00420 Helsinki

Vuoden 2018 jäsenmaksu

on henkilöjäseniltä 20 euroa ja yhteisö-
jäseniltä 85 euroa. Ainaisjäsenmaksu on
300 euroa. Kunnia- ja ainaisjäsenet evät
maksa vuosittaista jäsenmaksua.

Tilisiirto	
Maksajan nimi	Konevitsa ry.
Maksajan osoite	Soittajantie 3 L 85 00420 Helsinki
Maksajan nimi ja osoite	
Max. kirj. nro	
Tilisiirto	
Viesti-lukukauden	
Viite numero	1407
Eräpäivä	20.3.2018
Eräsumma	Euro 20,00
IBAN	FI32 2401 1800 0138 97
BIC	
Maksajan tilinumero	
Maksajan kotipaikkakoodi	
Maksajan nimi	
Maksajan adress	

Jäsentiedote 1/2018

- 2** Kiitos, piispa Arseni! (HJ)
- 3** Igumeni Arsenin tervehdys
- 4** Vuosikokous Helsingissä (HJ)
- 5** Hallituksen uusi jäsen esittäytyy, Tuija Puomiranta
- 5** Laatokan ilmasto suosii harvinaisia jäkälälajeja (HJ)
- 6** Igumeni Aleksandr: Luostarissa rapataan ja maalataan (HJ)
- 7** Konevitsa ry:n toimintakertomus 2017
- 10** Konevitsa ry:n toimintasuunnitelma 2018
- 11** Pyhittäjä Arseni kutsuu juhlaan ja talkoisiin. Kesän 2018 ohjelmaa
- 12** Juhla, jolloin kaikki oli toisin, Anastasia Injushina
- 15** Talkooleirillä Konevitsassa 2017, Pekka Sankilampi
- 19** 25 vuotta sitten – Muistoja Konevitsan luostarin 600-vuotisjuhlasta, Helena Pavinskij
- 24** Vuoden 2018 jäsenmaksut

Konevitsa ry:n jäsentiedote 1/2018

Toimitus ja taitto Heikki Jääskeläinen, kuvat Konevitsan kävijät.

Paino Kopio Niini, Helsinki 2018